

BOGOLJU B

V TUJINI

Štev. 23. Leto III. VERSKI TEDNIK

Nedelja, 6. junija 1948.

VI JE SV. DUHA POSLAL

/Premišljevanje za prvo soboto v juniju/

Ko je prišel od božje Previdnosti določen dan, pošlje Bog Oče na zemljo sv. Duha. Poskusimo razmisliti vzroke zakaj.

Prvi vzrok je gotovo neskončna dobrota in ljubezen božja. Ta je nagnila predobrega Očeta v nebesih, da je poslal na svet Sina - Odrešenika. Prav ta ga je nagnila tudi, da je posvečevalca in tolažnika sv. Duha poslal. In to brez vsake naše zasluge. Saj se je svet tako nehvaležnega izkazal, ko je tako nehvaležno in grdo ravnal s Sinom. Ni zaslužil ne ljubezni, ne dobrote, ampak kvečjemu kazen. Vendar je Bog svet tako ljubil, da je dal svojega edinega Sina in sedaj še sv. Duha, ki je prav tako dobrota sama kakor Oče in Sin.

Drugi vzrok je bilo zaslužnje, ki je s svojim trpljenjem in smrtjo vse zaslužil. Sel je v nebesa in je sedaj tam naš zagovornik in branilec. Tam kaže na svoje rane in roti Očeta, naj izpolni, kar je On ljubil. "Prosil bom Očeta in dal vam bo drugega tolažnika." Ta prošnja je bila tako mogočna, da jo je takoj uslišal.

Tretji vzrok je bila naša potreba in revščina, ki je ganila srce predobrega Očeta, da je poslal sv. Duha, ki naj nas posvečuje, vodi in v vsem pomaga.

Kako hvaležni moramo biti nebeškemu Očetu, ki nam je pokazal toliko dobrote. Dal nam je Sina v odrešenje, dal sv. Duha, da tega odrešenja moremo tudi deležni postati. Uklonimo zares svoj razum in svojo voljo, naj bosta voljno orodje sv. Duha, da bomo k temu dobremu Očetu prišli.

Sv. Duh pa je poslan tudi od Sina božjega, saj izhaja iz Očeta in Sina. Ni mu bilo zadosti, da je svet odrešil, dopolnil je to odrešenje s tem, da je poslal sv. Duha, ki bo vodil sv. Cerkev, da bo mogla prav vršiti svojo nalogo, ki je, da vodi ljudi v nebesa.

Tudi Sinu božjemu, našemu Odrešeniku, naj velja naša hvaležnost in zahvala. Vse nam je dal, kar je imel, da je izkazal svojo ljubezen do nas. Kakšna je naša hvaležnost in povračilo? Ali do biva od nas poleg dnevnih žalitev še kaj drugega?

Hvaležni bodimo tudi sv. Duhu samemu. Z vsem žarom božje lepote nas je napolnil preden smo se zavedli že pri sv. krstu. Od tedaj kot neumoren umetnik lepša naše duše, da bodo čim bolj Bogu všeč. Vse naše dobre lastnosti in moči krepki in podpira s svojimi milostmi, krepostmi in darovi. V vseh nevarnostih za dušo nam je ob strani. Vsak dan odstranja na naši poti proti nebu ovire in zapreke. Kolikrat se mi spomnimo nanj, kolikrat se mu zahvalimo, kolikrat se mu priporočamo?

In še Mati božja. Po njej smo dobili Sina božjega, ki nam

je poslal sv. Duha. Zato tudi po njej prihajajo vse milosti v nas. Sredi med apostoli je bila, ko je nanje prišel sv. Duh. Tudi pri nas mora biti, če hočemo biti deležni milosti in darov sv. Duha. Zato se tudi preko nje obračajmo na sv. Duha, da naj nad nas res v vsej obilnosti razlije svoje milosti in darove. V posebnih nevarnostih živimo, ki ogrožajo naše dušno in telesno življenje in srečo. Zato mora biti naša prošnja še posebej goreča in neprestana. Prosimo svojo Mater v nebesih zlasti tega, da bi se izkazali hvaležne za sv. Duha Očetu, Sinu in sv. Duhu s tem, da bomo po Njenem zgledu milosti in darove sv. Duha pridno rabili in z njimi sodelovali. Da bodo naše duše ostale res vedno vredni tempel sv. Duha, v katerem bo z veseljem prebival v edinosti z Očetom in Sinom.

JEZUS MED SLABOTNIAMI

"Božje usmiljenje bom na veke opeval," je pel psalmist že v stari zavezi. Kako bi mu še vse bolj iz srca prišle te besede, če bi občutil usmiljenje, ki ga je kazal Jezus v družbi ubogih grešnih ljudi, na katere so drugi s prstom kazali kot na javne grešnike. Kako lepo nam pripoveduje nedeljski evangelij, da so se mu približevali vsi cestinarji in grešniki, da bi ga poslušali. Njegova neskončna milina in dobrotta je vlekla s čudovito silo nase vse grešnike, ki so se zavedali svojih grehov in vso njih težo in vezi tudi občutili.

Pri mnogih je bila takega grešnega življenja kriva vzgoja v poganskem materijalizmu, ki je gledal višek in cilj človeškega življenja v kolikor mogoče popolnem in neomejenem človeškem uživanju. Še preden so se dobro zavedli, so bili od svoje okolice že pahnjeni v tako življenje in nikogar ni bilo, ki bi jih dvignil in jim pokazal lepše, vrednejše življenje.

Pri drugih spet je bila človeška slabost, ki jih je vrgla ob tla. Podlegli so prehudim strastem, saj tedaj, ko so se borili, ni bilo pomoči od nikoder.

Sedaj pa je sredi vseh teh duhovnih revežev prerok, ki jim v tako lepi luči kaže drugačno življenje, drugo srečo, drug mir ob Bogu. Ta prerok nikogar ne zavrne, vsakega sprejme, za vsakega ima besedo usmiljenja in odpuščanja, vsakemu pomaga na drugo pot do lepšega življenja. Duše takih duhovnih revežev, ki so se zavedali umazanosti greha, vendar se same iz lastne moči niso mogle dvigniti, so naravnost vpile po rešitvi. Nič čudnega, če so se takoj približale dobremu Pastirju, kakor hitro so zaslišale njegov glas.

Farizeji in pismouki pa so godrnjali nad tem in se pohujševali. To so bili tisti, ki so se imeli za vzvišene nad vsakim grehom in nad vsako človeško slabostjo, ki so bili uverjeni, da vrše božjo voljo, kar se da najnatančneje.

Denimo, da bi bili v resnici dobri, brez greha in slabosti. Pa bi imeli kljub vsemu temu veliko usodno napako napuha, sebičnosti in otopelosti za duhovno bedo svojega bližnjega. Prezirajo reveža, ki se zviija v sponah greha in se jih hoče rešiti, namesto da bi mu pomagali. Obsojajo ga, pehajo ga proč od sebe, da bi se po njih mnenju - še sami ne umazali. Hočejo biti sami na soncu in toploti božje milosti in dobrote, drugim tega ne privoščijo.

Vendar v resnici niti dobri bili niso. Sami v sebi niso hoteli priznati napak, ne napuha, ne sebičnosti, ne obsojanja, ne ledene hladnosti do duhovne bede grešnikov. Pa so tudi hude napake, čeprav se skrivajo za videzom svetosti. V njih notranjosti so bile pa še druge napake; napake, ki so jih očitali drugim, kateri so v njih javno živeli, sami pa so se jim skrivaj udajali, na zunaj se jih pa skrbno otepali, da ne bi padla nanje kaka senca.

nas.
ri nas.

1948
8461

Jezus, naš dobri pastir in učitelj pravičnikov take vrste ne mara ne pri debi in tudi ne pri delu za duše. On kliče k sebi ponižne, ki se svojih napak in slabosti tudi zavedajo, ki iščejo dobre roke, da bi se dvignili. O takih ve, da mu bodo udani s celim srcem in da se bodo nesebično zavzeli tudi za druge, čeprav še tako globoko padle.

"Usmiljenja hočem in ne daritev" je že po preroku v stari zavezi govoril Bog. Noče ljudi, ki se zavedajo svoje svetosti, ki darujejo in molijo, pri tem pa obsojajo in še bolj ob tla tlačijo ljudi, ki jih je zvezal greh in iščejo človeka, ki bi jim pomagal, pa ga ne najdejo.

Prisodimo ob tej evangeljski zgodbi sami sebe, koliko je v nas takega farizejskega duha. Ne povišujemo sebe, ne zatiskajmo oči pred lastnimi napakami. Ne hodimo vzvišeno in sebično mimo ljudi, katerih duše ječe v sponah greha. Bodimo podobni svojemu božjemu Učniku v ljubezni in usmiljenju do najbolj globoko padlih, da bomo sami postali vredni Njegovega usmiljenja in dobrote.

KATOLIŠKI MISIJONI

D A I N N E . . .

M A R I J I N O

M I S I J O N S K O

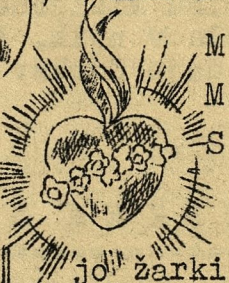
S R C E

(Nadaljevanje)

Nekaj pa imajo vendarle prav tisti, ki pravijo, da je misijonsko delo za duše. Zakaj? Če govorimo o svojskem cilju misijonstva, to je o tistem cilju, ki ga ima pred seboj samo misijonsko delo, potem nimajo prav. Če pa gledamo kar tako splošno na poslanstvo Cerkve, ki je v glavnem vodstvo duš k zveličanju, imajo pa deloma prav. Oni namreč vrše misijonsko delo prav zato, da bi si potem, ko bo misijonsko delo dovršeno, reševale in spreobračale duše, da bi se mogle vse poganske duše zveličati. To pa je drugi glavni namen Cerkve, ne pa svojski namen njenega misijonskega dela.

Iz tega si moremo pa dobiti še drugo spoznanje. Nekateri misijonarji so res tako mislili, da je misijonsko delo res samo spreobračanje duš. In kaj so storili? Namesto, da bi v poganski narod, v tisto omiko in družabno življenje Cerkve zasajali in utrjevali, so spreobračali posameznike. In kako! Iztrgali so jih iz poganskega okolja, jih po evropsko oblekli, jih učili evropskega jezika, tako, da so se domačinom čisto odtujili. In lepega dne je prišlo do tega, da so oni s svojimi verniki postali strah tistega naroda. Pogani so se zbal, da bo s takim delom ves narod uničen.

Ali so delali prav ali ne? Nikakor. Saj bi moral tak misijonar Cerkev prav v tisti narod, v tisto o-

III. Ko zasijejo žarki iz Marijinega Materinskega srca, sevajo nujno tudi na prostrane misijonske pokrajine, ker so polja že zrela za žetev. Luč teh žarkov je taka, da ne more zgrošiti misijonskih pokrajin. Marijino Srce je misijonsko po svoji vsebini.

Kaj je vsebina Marijinega Srca? Ljubezen, požrtvovalnost, bolečina. V Marijino srce se izlivajo kakor žarki v svoje gorišče vse prelepe resnice krščanstva. Tako je Marijino Srce sinteza, skupek, prekrasen venec božjega razodetja. V Marijinem Srcu so se zrcalile in se zrcalijo vse verske resnice, kakor jih premišljujemo v skrivnostih sv. rožnega venca. Zato je pobožnost do Marijinega Srca tako tesno povezana z molitvijo rožnega venca. V Marijinem Srcu odsevajo skrivnosti učlovečenja Sinu božjega, v njem so pisane skrivnosti Jezusovega trpljenja in v njem se bleste skrivnosti končnega zmagooslavja sv.

miko presaditi. On je pa delal čisto nekaj drugega. Reševal je duše in jih zbiral okoli sebe, s tem pa Cerkev čisto odtujil tistemu narodu, namesto da bi jo bil približal. Saj so danes posamezni poganški narodi že tako silno občutljivi. Ne prenesejo, da bi se jim usiljevala tuja omika. Kakor bi ne prenesli mi, če bi nam hotel vzeti kak kitajski misijonar narodne posebnosti in nas pokitajčiti. Zato je prišlo po nekod tako daleč, da so veljali misijonarji za sovražnike naroda, za potujčevalce in jim je grozila nevarnost, da jih izženo.

Prav to dejstvo kaže, koliko lahko zgrešimo, če nimamo pravih pojmov, če ne vemo cilja svojemu delu.

Danes Cerkev nujno zahteva, da se kaj takega ne zgodi več. To bomo lahko spoznali pri opisu misijonskih dežel in misijonskega dela v njih. Pa tudi pri smernicah, ki jih daje Cerkev za misijonsko delo.

+ + + +

PO MISIJONSKEM SVETU.

KATOLIČANI V NAGASAKIJU.

Katastrofa, ki je zadela Nagasaki ob eksploziji atomske bombe, je uničila tudi okrog 10 tisoč katoličanov v predmestju Urukami. Veliko število mrtvih katoličanov nas ne sme presenetiti, kajti škofija Nagasaki je štela polovico vseh katoličanov japonskega otočja. V juniju 1939 je bilo na Japonskem 117 tisoč katoličanov in od teh jih je štela škofija Nagasaki skoro 60.000.

Nagasaki je najpomembnejše in najbolj znano središče katoliške vere na Japonskem. In to predvsem zaradi številnih mučencev 17. stol. in zaradi skupine 15 tisoč kristjanov, ki jih je leta 1865 odkril p. Petitjean in ki so ohranili krščansko vero skozi dve stoletji in pol sredi najhujšega preganjanja, kljub temu, da so bili brez duhovnikov in zakramentov, izvzemši sv. krst. Prvi kristjani, ki so se bili javili p. Petitjeanu, so bili prav iz Urukamija, Urukami je bila tedaj vas blizu Nagasakija, sedaj pa tvori njegovo predmestje, ki je po svojem značaju industrijsko.

Nagasaki in še posebej predmestje Urukami je bil središče aktivnega in praktičnega katoliškega življenja, ki je bilo v čast mladi japonski Cerkvi, kajti škofija je bila poverjena japonskim domačim duhovnikom. Japonec je tudi škof msgr. Pavel Aijiro Yamaguchi.

Z nesrečo Nagasakija je bil torej prizadejan japonskemu katolicizmu zelo hud udarec. Vendar je v nagasakiji ostalo še

vere in poveličanja. To pa so skrivnosti, ki pomenijo veličino osvajanja ne le za verne srca, ampak enako in še bolj tudi za pridobivanje poganških src. Saj poganska srca niso navajena gledati tolike miline, dobrote in usmiljenja, kakor jo vidimo zbrano in nagrmađeno v Marijinem Srcu.

V življenju p. Damijana, apostola gobavcev, beremo, kako je pogane prevzel pogled na milo podobo naše nebeške Gospe. Kako so prihajali pred oltar, iz katerega jih je blagoslavljal Marijina podoba. Kako so zrlili v Marijin milostni obraz in niso mogli odtrgati svojih pogledov od njega. A še koliko večjo moč bo imel na poganška srca pogled na žarišče vse Marijine ljubezni - na njeno Srce! Kako lahko bomo razumeli Marijino usmiljeno ljubezen, ko jim jo bo razlagala misijonarjeva beseda.

Marijino Srce ne bo samo klicar misijonskih poklicov v misijonskem zaledju, ne bo le neusahljiv studenec tolažbe za misijonarje na trnjevih misijonskih potih in pod zgočim misijonskim soncem, ampak tudi rodovitna šola najuspešnejšega nauka za pogane.

Ko je Marija zaključevala svoje razodetje v Fatimi, je rekla: "Končno bo zmagalo moje brezmadežno Srce. Svetu bo dana doba miru." Naše upanje je, da bo zmaga Marijinega materinskega Srca pomenila tudi zmago Kristusove blagovesti v misijonih.

(Konec).

+ = + = +

50.000 katoličanov in upamo, da katastrofa ne bo usodna.

AMERIKANSKI UJETNIKI IN BLAŽENI JAPONSKI MUČENCI.

Ameriški vojaški kurat p. John L. Curran O.P. pripoveduje, da so se nekateri amerikanski vojni ujetniki na Japonskem zelo v težki zadevi zatekli s pobožnostjo dveh devetdnevnic k blaženim nagasaškim mučencem. Bili so obakrat očitveno uslišani, kajti iz stiske so bili rešeni obakrat prav ob koncu devetdnevnic.

ZA VSAK DAN

(Krepost srčnosti.)

V mestu Eifel se je mudila mala skupina kmetov. Ko so opravili svoje opravke, so zavili v restavracijo. V veliki dvorani so si izbrali mizo in preden so začeli s kosilom, so vsi stoje molili. Drugi ljudje so jih z občudovanjem gledali. Kmalu stopi k njim glavni natakar in jim postreže s pijačo, čeprav niso še nič naročili. Pove jim, da je to storil po naročilu gospodov od sosednje mize. Ozrli so se in videli, da tam sede sami vojaški častniki. Ko so opazili ti častniki vprašujoče poglede kmetov, se je oglasil eden od njih in glasno rekel: "To je priznanje za vaše pogumno obnašanje".

Ob teh besedah je bilo v gostilni najbrže sram marsikaterega katoličana, ki se je iz strahopetnosti brez križa in molitve vsedel k mizi.

To so dogodki iz vsakdanjega življenja. Prav ti pa kažejo, koliko je v nas pravega poguma, prave srčnosti. Tudi to je krepost, katero je treba pridobivati, v kateri se je treba vaditi, če jo hočemo imeti. Vsakdanji dogodki prinesejo vsakdanje malenkostne poskušnje za to krepost. Kdor teh poskušanj ne bo prav prenesel, bo ostal vedno strahopetec, ki se bo bojazljivo umaknil in skrnil.

Ta krepost nam pomaga v vsaki nevarnosti. Pa naj pride strah in nevarnost za čast, za dobro ime, za spoštovanje in ugled, za službo, za premoženje, za življenje. Pomaga prav tako, da junško prenesemo bolezi, trpljenje, izgnanstvo in še druge telesne ali duševne muke. Zato je tako važno, da bi se vsak zares moral zanjo potruditi. Saj ta krepost človeka utrdi, da vse prenese in vzdrži, kar nevarnega in težavnega nanj pride.

Oglejmo si še napake, ki so tej kreposti nasprotne. Strahopetnost smo že omenili. Strahopetnež se povsod umakne in skriva. Zataji svoje prepričanje, svojo vero iz strahu pred posmehovanjem. Ne upa sprejeti nase nobene odgovornosti in nevarnosti, ker se boji nevarnosti in težav.

Druga napaka pa je, če človek ne pozna nobenega strahu. Ne boji se tudi tedaj, ko bi se moral bati in podvzeti pametne mere za svojo varnost. Če bi človek ne čutil lakote ali žeje, bi ne jedel in ne pil in bi radi tega umrl. Tako tudi človek, ki ne čuti pametnega in utemeljenega strahu, nič ne podvzame za svojo varnost v nevarnostih in jim zato lahko podleže.

Tudi lahkomiselnost, ki se loti nevarnih težav brez vzroka in pametnih varnostnih ukrepov, je napaka, ki je v nasprotju s pravo krepostjo srčnosti.

Krepost je to, če človek brez potrebe nevarnosti ne išče, če pa pridejo, da se jim ne umakne, kadar jih mora prenesti, ampak da se jim po pameti postavi v bran in jih prenese.

K tej kreposti spada tudi razmišljanje o krščanskem mučeništvu. Prav na kratko pogledjmo tudi to, da bomo o tem prav poučeni.

Za pravo mučeništvo se zahteva troje: a) nasilna smrt, b) ta smrt je prizadejana krivično iz sovraštva do prave vere ali do kake kreposti, ki iz prave vere izvira in c) mučenec mora to smrt prenesti potrpežljivo in brez odpora. Pri tem pa mora imeti posvečujočo milost, ali vsaj nepopolno kesanje.

Pravi mučenec torej ne more biti krivoverec, ali tak, kdor se na znotraj ali na zunaj nasilni smrti zaradi vere upira.

Sadovi pravega mučeništva pa so: a) posvečujoča milost, b) izbris vseh kazni, kot pri sv. krstu. Zato sv. Cerkev za mučence ne moli, ampak jih takoj časti kot svetnike, čeprav so dali življenje za vero že pred sv. krstom. c) Posebno plačilo v nebesih, ki mu pravimo: venec mučeništva.

Vadimo se v kreposti srčnosti v vsakdanjem življenju pred vsem v tem, da nikoli ne bomo kake verske dolžnosti ali navade zatajili in opustili iz strahopetnosti pred ljudmi. Tako bo ta krepost rastle in se utrjevala, da bo zmožna prenesti tudi najhujše težave. Če pa bomo v vsakdanjosti strahopetni, bomo gotovo odpovedali v večjih stvareh.

Za to krepost je važen tudi dar sv. Duha, ki mu pravimo dar moči. Sv. Duh bo s tem darom našo krepost tako dvignil in utrdil, da bo zmožna junaško in brez strahu preživeti vsako nevarnost. Kdor hoče imeti pravo krščansko srčnost, naj veliko moli k sv. Duhu. Zgled k temu nam je sv. Peter, ki je pred prihodom sv. Duha Jezusa strahopetno zatajil, po prihodu pa srčno preстал bičanje in joče in končno dal tudi svoje življenje v mučeniško smrt.

OB SLOVESU

Poslavljam se!

Zdaj pa zdaj odhajajo posamezniki, pa tudi večje in manjše skupine beguncev v svet: v Kanado, v Anglijo in v Afriko, kmalu bo prišla Argentina. Tako se bomo raztepli po vsem svetu, da kmalu ne bo kontinenta, kjer ne bo slovenskega begunca.

Poslavljam se in si želimo srečno pot!

Želimo si srečnega svidenja čez leta v domovini!

Predno se pa razidemo, bo prav in koristno, da se nekoliko zamislimo v naše poslanstvo v svetu.

Kakor smo bili pred tremi leti nenadoma vrženi kot begunci čez mejo domovine, tako smo danes na tem, da se razidemo kot emigranti po svetu.

Večina od nas je bila prepričana, da bo naše begunstvo trajalo le malo časa, toda božja volja je, da se pred povratkom v domovino nekoliko razgledamo po svetu.

Široki svet! Mamljiva beseda za vsakogar, kdor ima pogum stopiti v novo življenje.

Prvič v zgodovini ima naš narod svojo emigracijo. Sicer živimo že tri leta v svetu, toda večina živi še vedno v svojem starem svetu. Telesno živi vsak v begunstvu, njegov duh, njegovo mišljenje, njegove želje in njegovi načrti pa se še vedno mude v njegovih malih ozkih razmerah, ki jih je živel pred begom v domovini.

Emigracija je pri mnogih narodih pomenila novo dobo in novo dobo pomeni tudi za naš narod.

Prvič v zgodovini smo bili v takem številu poslani med svet. Sedaj bomo prišli v stik z velikim svetom.

To je naše veliko poslanstvo, ki se ga moramo zavedati.

Mnenja o emigraciji nihajo med dvema skrajnostima: med mehkužnim Ovidom, ki je zapisal v Pontu: "Izgnanstvo je smrt" in med borbenim Victor Hugojem, ki je zapisal v izgnanstvu na Jerse-u:

"Izgnanstvo je izbrano življenje za človeka uma in volje, odličnejše življenje, vzvišenejše življenje!"

T u j i n a .

Tujina kamor pojdemo, bo za nas nov svet. Mi smo vajeni svojega malega sveta, svojih malih življenjskih pogojev, svojih skromnih razmer. Ker je naša domovina majhna in ozka, smo tudi mi majhni in ozki. Obdajata nas neka tesnoba in strah, kakor otroka, ki se je oddaljil od svoje matere, pa ne ve kam bi se obrnil.

Svet je pa velik, širok. Danes tudi daljave nič ne pomenijo. Jutri bo morda že vse eno ali bomo drug od drugega oddaljeni nekaj km ali pa par tisoč km. Zračna pošta pride iz Amerike že v petih dneh, jutri pride morda že v treh. Velike daljave lahko preletimo z avijonom že v nekaj urah. Ves svet bo kmalu postal dostopen vsem in s tem se nam bodo vsi kraji sveta silno približali.

Tujina živi drugačno življenje kot smo ga vajeni mi. Velikanska mesta, veliki industrijski obrati, nepregledne plantaže. V tem svetu se posamezni človek zgubi kot posamezne kapljice, ki padajo izpod neba v širno morje.

V tem velikem svetu tvori posameznik del velikanske celote in se giblje in dela kot celota.

Svet je v večini odtujen Bogu. Plava v moralnem blatu, išče samo svetnih užitkov, svetnega bogastva. Pri tem pa ne gleda, kako si to, kar si telo želi, pridobi.

Svet ne pozna duhovnosti, ne večnega življenja. Zato mu je krepost nesmisel, neumnost - jejmo, pijmo in uživajmo danes - jutri bomo umrli in bo vsega konec. To je pogansko življenjsko geslo, ki se ga svet še vedno drži. Pokažimo svetu, da poznamo mi drugo življenjsko geslo - življenje v milosti, združeno z Bogom.

Vendar ne mislimo, da je v svetu vse slabo. Mnogo dobrega in lepega bomo našli in videli tudi v svetu, ako bomo z odprtimi očmi in ušesi opazovali življenje okoli sebe. Toda mi bodimo pametni in se od obojega učimo. Kar bomo videli dobrega, naj nam bo za zgled, to posnemajmo, kar bomo videli slabega, naj nam bo kot živ opomin, kam zabrede človek brez vere in morale.

Kar boste videli v tujini dobrega v verskem in moralnem oziru, posnemajte, kar boste videli praktičnega v svoji stroki, si zapomnite, priučite in zapišite. S tem se boste lahko okoristili vi sami in po vas tudi drugi.

V tem pogledu naj nam bo tujina velika učiteljica. Pred prvo svetovno vojno je moral vsak obrtnik, ko se je izučil v tujino, kjer je delal po raznih deželah Evrope pa tudi Amerike in se je po letih bogat na izkustvih vrnil zopet domov, postal mojster in obogatil našo obrt z vsem, kar je pridobil v tujini dobrega. Prav tako tudi izobraženci z vseh področij.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje)

Janko Ahačič je pa nestrpno pričakoval začetka v igralski loži.

Kazalec električne ure nad blagajno opere se je počasi pomikal proti tretji uri. Zvonci po vsem poslopju so zabrneli in klicali obiskovalce na svoje prostore. V naslednjem trenutku so ugasnile luči. Spored se je pričel izvajati. Bil je sestavljen tako, da so nastopali najprej dobri pevci in pevke, nato pa najboljši. Seveda nastopajoči tega niso vedeli. Nekateri so spremljali s klavirjem, druge pa z orkestrom. Mnogi so bili zelo izvežbani: imeli so lepe,

čiste in prijetne glasove, dobre organe in mnogo talenta tudi za operne nastope. Bili so sigurni v petju, nastopu in kretnjah. Publikacija je vse pošteno nagradila s ploskanjem.

Med poslušalci se je šušljalo, da je imela pri poskusnem nastopu največ uspeha neka mlada pevka, ki bo danes kot zadnja nastopila. Vse je nestrpno pričakovalo te pevke. Posebno Janko Ahačič se je nestrpno predsedal v svoji igralski loži. Kako tudi ne? Saj je prav radi nje in njenega nastopa prišel na misel o tekmi pevcev in od te tekme je bilo odvisno marsikaj.

Zadnjo točko sporeda je začel orkester z uvodom operete "Prodana nevesta". Še preden je bil končan, se je zastor razgrnil. Od dveh strani je močna in za oko prijetna svetloba osvetlila Cvelbarjevo Cilko, ki je stala sredi odra pripravljena za nastop. Med poslušalci so bili tudi taki, ki so se udeležili poskusnega nastopa in zato posamezne pevce že poznali. Ko so sedaj na odru zagledali Cilko, so začeli takoj ploskati in kmalu potegnili za seboj ostale poslušalce, tako je vsa opera sprejela Cilko z navdušenim ploskanjem.

Orkester je zaigral kratek uvod. Dirigent je dal Cilki znamenje za začetek.

Lahko, mirno, brez treme je začela samospev iz opere "Prodana nevesta".

Mnogi niso poslušali samo z ušesi, ampak z odprtimi ustmi. Oči vseh so bile uprte v Cilko. Nihče ni hotel prezreti niti ene njene kretnje in preslišati niti enega glasu.

Janko je počasi vstal. Od vzníčenja je bil tako nemiren, da ni mogel več sedeti.

Ko je dirigent naglo in kratko spustil obe roki in s tem dal znamenje, da je samospev končan, so poslušalci pevko nagradili z burnim ploskanjem, ki se je še parkrat penovilo. Hoteli so na vsak način izsiliti ponavljanje.

Cilka se je zahvaljevala z rahlimi pokloni.

Gospod v črnem fraku je v veliko Cilkinu presenečenje prinesel krasen šopek rdečih nageljčkov in jih z globokim poklonom izročil Cilki. Sprejela jih je s poklonom in jih položila na levo roko.

V garderobi je opazila na svilenem slovenskem unku vizitko. Na njej pa sledeče stihe:

Adagio - vse življenje hodi,
 A tempo - sreča naj sledi;
 Če hoče piano - ti zbežati,
 Naj spet se - presto oglasi.

V življenju ljubi harmonije,
 Ljubezni moje ne presliši melodije;
 Naj ti v življenju - forte sreče sonce sije,
 naj se moderato spev čez te razlije!

Janko Ahačič.

Rdečica je Cilki šinila v obraz, da so ji zagorela lica, srce pa ji je začelo tolči močneje. Njegovo utripanje je začutila v sencih. Vse kar je danes doživela, je bilo kot prijetne sanje. Imela je občutek, kot bi brala zanimiv roman mladega dekleta. Vse je doživljala nekako v podzavesti.

Oblekla si je plašč in v ogledalu popravila klobuk in laso. Šopek ji je ležal na levi roki, kot pred časom šolske knjige.

Pred vrati garderobe so jo čakali ravnatelj opere, dirigent in Janko. Vsi po vrsti so ji čestitali k velikemu uspehu njenega nastopa. Janko pa jo je pospremil pred opero, kjer so jo že čakali domači.

(Prihodnjič dalje).

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri
 Lionzu.